

**Dr Robert Peterson, Teologia Łukasza – Dzieje
Apostolskie,
sesja 17, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich,
część 4, Paweł w więzieniu, ale Ewangelia; IH
Marshall, 1) Boży cel w historii, 2) Misja i przesłanie**

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Dziejów św. Łukasza. To jest sesja 17, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich, część 4, Paweł w więzieniu, Ale Ewangelia. Ja, Howard Marshall, 1) Boży cel w historii, 2) Misja i przesłanie.

Ojcze, pobłogosław nas, modlimy się, studiując Twoje Słowo i jego nauczanie, w święte imię Jezusa, amen. Łukasza w teologii, Dzieje Apostolskie, mój nowotestamentowy lud Boży w Dziejach Apostolskich, punkt dziewiąty, Paweł w więzieniu, ale ewangelia nie jest związana, Dzieje Apostolskie 28. Łukasza 28, który znaleźliśmy, był bardzo ważny i to samo dotyczy ostatni rozdział Dziejów Apostolskich, który jest zaniedbany.

Dzieje Apostolskie 28, pozwolę sobie uchwycić kontekst zaczynający się od wersetu 17. Po trzech dniach Paweł zwołał miejscowych przywódców Żydów, a kiedy się zebrali, powiedział do nich: Bracia, chociaż ja to zrobiłem, nie zrobiłem nic przeciwko naszemu ludu ani zwyczajów naszych ojców, a jednak zostałem wydany jako więzień z Jerozolimy w ręce Rzymian. Po przesłuchaniu chcieli mnie wypuścić na wolność, gdyż w moim przypadku nie było podstaw do stosowania kary śmierci.

Ponieważ jednak Żydzi sprzeciwiali się temu, byłem zmuszony zwrócić się do Cezara, chociaż nie miałem żadnego oskarżenia przeciwko mojemu narodowi. Dlatego poprosiłem o spotkanie z wami i rozmowę z wami, gdyż ze względu na nadzieję Izraela noszę ten łańcuch. I rzekli do niego: Nie otrzymaliśmy żadnych listów z Judei o tobie i żaden z braci, którzy tu przychodzą, nie doniósł ani nie mówił nic złego o tobie, ale chcemy usłyszeć od ciebie, jakie jest twoje zdanie, gdyż w tej sprawie sekty, wiemy, że wszędzie się przeciwko niej mówi się.

Powinienem być przeczytać werset bezpośrednio poprzedzający, a kiedy przyjechaliśmy do Rzymu, Dzieje Apostolskie 28:16, Pawłowi pozwolono pozostać sam na sam z żołnierzem, który go strzegł. Przechodząc do Dziejów Apostolskich 28-23, kiedy wyznaczono mu dzień, liczniej przybyli do niego do jego mieszkania. Od rana do wieczora wykładał im, świadcząc o królestwie Bożym i próbując ich przekonać o Jezusie, zarówno na podstawie Prawa Mojżeszowego, jak i proroków.

I niektórzy uwierzyli w to, co powiedział, inni zaś nie uwierzyli. I nie zgadzając się między sobą, odeszli po tym, jak Paweł wydał jedno oświadczenie, cytuję: Duch Święty miał rację, mówiąc do waszych ojców przez proroka Izajasza, cytuję: Izajasz szósty, idźcie do tego ludu i powiedzcie: Rzeczywiście usłyszycie, ale nigdy zrozumiecie i rzeczywiście będziecie widzieć, lecz nigdy nie dostrzeżecie. Bo serce tego ludu otępiało i uszami ledwo słyszą, i oczy swe zamknęli, i oczy swe zamknęli, aby oczami nie widzieli i uszami nie słyszeli, i nie zrozumieli sercem i nawróćcie się, a uzdrowię ich.

Izajasz sześć, dziewięć i dziesięć. Niech więc będzie wam wiadome, że to zbawienie Boże zostało zesłane poganom. Będą słuchać. Mieszkał tam całe dwa lata na własny koszt i przyjmował wszystkich, którzy do niego przychodzili, głosząc królestwo Boże i nauczając o Panu Jezusie Chrystusie z całą śmiałością i bez przeszkód.

Opuszczając Maltę, grupa apostołska udała się do Rzymu, do którego dotarła po kilku przystankach i podróży lądowej. Łukasz napisał, cytuję, że kiedy weszliśmy do Rzymu, pozwolono Pawłowi zamieszkać sam z żołnierzem, który go strzegł. Dzieje Apostolskie 28:16.

Paweł nie mógł chodzić do synagogi, jak miał w zwyczaju, ale pozwolono mu przyjmować gości, więc dwuletnie więzienie zamienił w okazję do ewangelizacji. Trzy dni po przybyciu wezwał przywódców żydowskich, a kiedy przybyli, oświadczył, że jest niewinny w zarzutach stawianych judaizmowi, co potwierdzili Rzymianie. Paweł wyjaśnił, że kiedy Żydzi protestowali, odwołał się do Cezara.

Wersety 17 i 19. Był bezpośredni w stosunku do swoich żydowskich gości w Rzymie. Cytuj werset 20. Dlatego też poprosiłem o spotkanie z tobą i rozmowę z tobą, ponieważ to ze względu na nadzieję Izraela noszę ten łańcuch.

Bach podkreśla słowa Pawła. Cytuj: ważne jest, aby zauważyć, że to historia Izraela jest wciąż opowiadana, nawet na końcu dwóch tomów, Łukasza i Dziejów Apostolskich. Historia nadziei Izraela jest także historią nadziei świata.

W tym miejscu eschatologia Łukasza prowadzi nas do królestwa Bożego i do Jezusa jako jego Mesjasza. Zamknąć. Cytat: Bach, Teologia Łukasza i Dzieje Apostolskie, s. 403.

Przywódcy żydowscy powiedzieli Pawłowi, że nie otrzymali żadnej wiadomości na jego temat od współobywateli z Judei. Odnosząc się do chrześcijaństwa wyrażają chęć wysłuchania jego poglądów, gdyż wszędzie wypowiadają się przeciwko tej sekcji. Werset 22.

Wielu Żydów przyszło, aby wysłuchać tego, co Paweł miał do powiedzenia, i przez cały dzień nauczał ich o królestwie Bożym. Konkretnie wykladał im od rana do

wieczora werset 23, świadcząc o królestwie Bożym i próbując ich przekonać o Jezusie, zarówno na podstawie prawa Mojżesza, jak i proroków. Werset 23.

W rezultacie niektórzy uwierzyli w Chrystusa , a niektórzy nie. Nie zgadzali się między sobą i odeszli, gdy Paweł zacytował mocne słowa Izajasza dotyczące niewiary Izraelitów w jego czasach. Dzieje Apostolskie 28:24 do 27.

I tym samym, jak zauważył Marshall, cytuj, jaki ojciec, takie dzieci. Zamknij cytat, Marshall, Dzieje Apostolskie 4:24. Paweł przytacza słowa, które Bóg dał Izajaszowi do powiedzenia zbuntowanym Izraelitom.

A Marshall mówi: jaki ojciec, takie dzieci. Paweł tak zakończył swoje słowa skierowane do Żydów: Niech więc będzie wam wiadome, że to zbawienie Boże zostało zesłane poganom. Będą słuchać.

Werset 28. W ten sposób Paweł podążał za swoim wzorem dzielenia się ewangelią, najpierw z Żydami, a potem z Żydami, a także z Grekami. Rzymian 1:16.

Czas przeszły jest znaczący. Zbawienie zostało wysłane. Apostołowie nie tylko przepowiadali dzieło Boże wśród pogan, cytując, Paweł potwierdza tutaj, że zesłanie zbawienia do pogan jest faktem historycznym.

David Peterson, Dzieje Apostolskie, s. 718. Łukasz kończy Dzieje Apostolskie donosząc, że Paweł przebywał przez dwa lata w areszcie domowym. Odważnie i swobodnie przyjmował wielu gości, głosząc królestwo Boże i ucząc ich o Panu Jezusie Chrystusie.

Wersety 30 i 31. Podczas pobytu w rzymskim więzieniu Paweł skupiał się na Jezusie jako Mesjaszu, nadziei żydowskich oczekiwaniach. Dlatego też ewangelizował przyjezdnych Żydów, ukazując, że Chrystus jest wypełnieniem przesłania Starego Testamentu.

Nie wahał się potępić niewiary w Jezusa, tak jak Izajasz potępił niewiarę w Boga w swoich czasach. Paweł nie wahał się także powiedzieć przywódcom żydowskim, że Bóg zesłał poselstwo zbawienia do pogan, którzy na nie odpowiadają. Łukasz podsumował przesłanie Pawła jako skupiające się na duchowym panowaniu Bożym.

Zwróć uwagę na włączenie królestwa w wersetach 23 i 31 Dziejów Apostolskich 28. 23. Paweł świadczył o królestwie Bożym. 23 i 31, ostatni werset, głoszący królestwo Boże.

To włączenie. Ta sama koncepcja, a nawet te same słowa znajdują się na obu końcach fragmentu, jednocząc go wokół tematu. W tym przypadku rządy, panowanie, królestwo Boże.

Wersety 23 i 31 Dziejów Apostolskich 28. Łukasz podsumował przesłanie Pawła jako skupione na duchowym panowaniu Boga, królestwie i chrystologii. Larkin ma rację.

„ Królestwo Boże było czymś więcej niż tylko skrótowym określeniem przesłania ewangelii, było eschatologiczną autostradą prowadzącą do serca pobożnego Żyda. A dobrą wiadomością było to, że panowanie Boże było pośród nich w zwycięskim życiu, śmierci i zmartwychwstaniu, wywyższeniu Mesjasza Jezusa i jego błogosławieństwach zbawienia”. Dzieje Larkina, strona 388.

Coś więcej niż tylko skrót odnoszący się do przesłania ewangelii. Dzieje Apostolskie 1:3, 8:12, 19:8, 25, 28:31. Coś więcej niż tylko skrótowy sposób odwoływania się do przesłania ewangelii.

Dzieje Apostolskie 1:3, 8:12, 19:8, rozdział 20, werset 5, 28:31. Królestwo Boże było eschatologiczną autostradą do serca pobożnego Żyda. Łukasza 13:28-29, Łukasza 14:15, 19:11, 23:42-51 i Dzieje Apostolskie 1:6.

Powtarzanie tych wersetów. Łukasza 13:28-29, Łukasza 14:15, Łukasza 19:11, 23:42-51 i Dzieje Apostolskie 1:6. Ostatni fragment Dziejów Apostolskich zawiera pomocne wskazówki dotyczące nowotestamentowego ludu Bożego.

Na uwagę zasługują co najmniej trzy punkty. Po pierwsze, Dzieje Apostolskie dotyczą królestwa Bożego, ewangelii i Jezusa. Paweł stara się przekonać swoich żydowskich gości, że Jezus jest Mesjaszem ze Starego Testamentu, ukazując jedność między Testamentami.

Te trzy idee w znacznym stopniu pokrywają się w Dziejach Apostolskich i definiują Kościół. Wierzący są zatem w świetle trzech motywów królestwem Bożym, my jesteśmy poddanymi królestwa Bożego. Ewangelia, my wierzymy w ewangelię.

Jezu, kochamy Tego, który za nas umarł i króluje po prawicy Boga. Wierzący są zatem poddanymi Królestwa Bożego, wierzącymi w ewangelię i miłującymi Tego, który za nich umarł i króluje po prawicy Boga. Po drugie zatem Dzieje Apostolskie od początku do końca imponują nam wagą ewangelizacji.

Od początku, Dzieje Apostolskie 1:8, otrzymacie Ducha i będziecie moimi świadkami od Judei aż po krańce ziemi. Dzieje Apostolskie 28:23 Paweł od rana do wieczora próbował ich przekonać o Jezusie na podstawie Prawa Mojżesza i proroków. I wtedy już ostatnie słowo Dziejów Apostolskich głosi królestwo Boże i naucza o Panu Jezusie Chrystusie.

Po drugie zatem Dzieje Apostolskie, od początku do końca, Dzieje Apostolskie 1:8, Dzieje Apostolskie 28:23 i 31, imponują nam znaczeniem ewangelizacji. Łukasz

kończy swoją ewangelię otwartym zakończeniem, w którym Paweł przebywa w areszcie domowym w Rzymie przez dwa lata, 28:30, całe dwa lata, ESV. Łukasz zachęca w ten sposób pierwszych czytelników i wszystkich kolejnych, aby uwierzyli w Pana Jezusa, a będziecie zbawieni.

Dzieje Apostolskie 16:31, słowa Pawła i Barnaby do strażnika więziennego w Filipi. Dzieje Apostolskie 16:31 Paweł zachęca wszystkich czytelników, także tych pierwszych, aby uwierzyli w Pana Jezusa i zostali zbawieni. Uczniowie Jezusa, podobnie jak 12, mają obowiązek i przywilej bycia rybakami ludzi (Łk 5,10) i dzielenia się ewangelią z tymi, którzy nie znają Pana.

Po trzecie, wierzący na Zachodzie, którzy czasami pocieszają się cierpieniem dla ewangelii, potrzebują mądrych słów Ajitha Fernando, ewangelikalnego ewangelisty ze Sri Lanki. Jego wierna służba Chrystusowi w kulturze bardzo odmiennej od naszej pozwala mu dostrzec prawdy biblijne, które zbyt łatwo przeoczymy. Przez wiele lat uczyłem pod okiem Nelsona Jenningsa, misjologa, który swoimi słowami i przykładem nauczył mnie wielu rzeczy.

Jedną z rzeczy, których mnie nauczył, jest to, że potrzebujemy całego Kościoła, aby pomógł nam zrozumieć słowo Boże, ponieważ ludzie w różnych kulturach i kontekstach żyjący dla Chrystusa rozumieją przesłanie Pisma Świętego, które naprawdę istnieje, i stosują je w sposób, którego czasami nie dostrzegamy ponieważ żyjemy w innym kontekście kulturowym. Potrzebujemy, aby cały Kościół właściwie rozumiał słowo Boże, tak jak zamierzył to Bóg. Zastanawiając się nad poddaniem się Pawła wobec Bożej suwerenności, gdy cierpiał i służył Chrystusowi, Fernando pisze w swoim komentarzu do Dziejów Apostolskich: „ewangelizacja kwitnie w cieniu suwerenności”.

Głębokość i skuteczność posługi Pawła została znacznie wzmocniona przez połączenie ubóstwa, suwerenności i posłuszeństwa. Jeśli dodać do tego działanie suwerennego Boga, który potrafi zamienić tragedie w triumfy, zdamy sobie sprawę, że pozbawienie nie jest czymś, czego należy się obawiać, ale okazją dla Boga do wyrażenia swojej chwały. Fernando, komentarz do aplikacji NIV na stronie Dziejów Apostolskich 629.

Łatwo mi powiedzieć, kto nigdy nie doświadczył deprivacji. Niesamowite, twarde, a jednocześnie wiernie – Fernando wypowiada te słowa. Doświadczył niedostatku, niosąc ewangelię do miast Sri Lanki.

Po czwarte, doświadczenie Pawła z Dziejów Apostolskich 28 podkreśla fakt, jak napisał w 2 Tymoteusza: cytuj, pamiętaj o Panu, pamiętaj o Jezusie Chrystusie, który powstał z martwych i zstąpił od Dawida według mojej ewangelii, dla której cierpiałem aż do związania jak przestępca, lecz Słowo Boże nie jest związane. Drugi Tymoteusz wersety ósmy i dziewiąty. Myślałem, że to Drugi Tymoteusz 2.

Jest to Drugi Tymoteusz drugi, ósmy i dziewiąty. Słowa Bena Witheringtona III stanowią podsumowanie 28. rozdziału Dziejów Apostolskich, a właściwie całej księgi Dziejów Apostolskich. „Główną troską Łukasza jest pozostawienie czytelnikowi przypomnienia o niepowstrzymanym słowie Bożym, któremu żadna przeszkoda, żaden rozbiitek statku, ani trujący, ani wrak statku, ani jadowite węże, ani władze rzymskie nie mogłyby przeszkodzić w dotarciu do serca imperium i serc ludzi którzy tam mieszkali. To samo przesłanie i misja pobudza dzisiejszy Kościół, wydając mu rozkazy i wzywając nas do naśladowania zachowań takich jak Paweł, który mówił odważnie i swobodnie, wierząc, że żadna zewnętrzna przeszkoda nie jest zbyt wielka dla Boga, który wskrzesił Jezusa pokonać, ratując świat”. Witherington, Dzieje Apostolskie, strony 815 i 816.

Na tym kończę dziewięć motywów opisujących lud Boży w Dziejach Apostolskich. Przechodzimy teraz do znakomitego komentarza Howarda Marshalla do Dziejów Apostolskich, a konkretnie do jego ujęcia teologii Dziejów Apostolskich w kilku punktach. Pozwólcie, że przedstawię tylko ich przegląd.

Boży cel w historii, kontynuacja Bożego celu w historii, numer jeden. Numer dwa: misja, misja i przesłanie. Po trzecie, postęp pomimo sprzeciwu.

Po czwarte, włączenie pogan do ludu Bożego. Temat ten odbił się echem w naszej trosce o teologię Dziejów Apostolskich. I wreszcie życie i organizacja Kościoła.

Howard Marshall dał nam wiele pomocnych pism, specjalizujących się w listach pasterskich, do których napisał obszerny komentarz, ewangelii Łukasza i Dziejach Apostolskich, dotyczących tego, co napisał, komentarzy i wielu innych rzeczy, które napisał. Teologia Dziejów, Howard Marshall, Dzieje Apostolskie. Choć podkreślamy, że Łukasz napisał narrację historyczną o początkach chrześcijaństwa i odrzucamy pogląd, jakoby pisał on w celu przedstawienia szczególnie szczególnego punktu widzenia teologicznego, to jednak musimy zadać sobie pytanie o naturę światopoglądu teologicznego, który wyraża się w Dzieje.

Nie ma wątpliwości, że Łukasz postrzega tę historię jako mającą znaczenie teologiczne i że uwypuklił ją sposobem, w jaki ją opowiada. To oczywiście coś innego niż stwierdzenie, że zinterpretował on historię na nowo, przedstawiając ją w obcych ramach teologicznych. Inną książką Marshalla jest Łukasz, historyk i teolog, w której argumentuje, że Łukasz był jednym i drugim.

Był starożytnym historykiem, podobnie jak Tukidydes i Polibiusz, którzy dążyli do dokładności. To prawda. Inni starożytni historycy wymyślali całe scenariusze, przemówienia z niczego i tak dalej.

Ale Polibiusz tego nie zrobił. Co prawda wyznaczał swoje kanony historii i starał się ich przestrzegać, nie zawsze idealnie, ale nie wymyślał przemówień i tak dalej. Łukasz

własnymi słowami streszcza przemówienia z Dziejów Apostolskich, ale nie wymyśla niczego z powietrza.

Przedstawia Dzieje Apostolskie jako historię. Zatem Łukasz jest historykiem, ale nie tylko historykiem; jest także historykiem i teologiem. Podkreśla szczególne aspekty historii Dziejów Apostolskich, jak już widzieliśmy przy pomocy FF Bruce'a, Dennisa Johnsona i moich własnych notatek na temat Kościoła w Dziejach Apostolskich.

Podkreśla pewne aspekty historii, aby przekazać teologię chrześcijańską. I pierwsza kwestia, jak każdy pisarz, o którym mówiliśmy, łącznie z Bachem, którego nazwisko umieściłem na liście, którą właśnie podałem, mówi, że cel Boga w historii jest naprawdę najważniejszy jako nadrzędna idea leżąca u podstaw Dziejów Apostolskich, kontynuacja Bożego celu w historii. Marshall pisze, że historia zapisana w Dziejach Apostolskich stanowi ciągłość z potężnymi dziełami Boga zapisanymi w Starym Testamencie i służbą Jezusa.

Wyrażenie, które stało się powszechne w żargonie teologicznym, aby wyrazić tę cechę, to historia zbawienia. W tym kontekście wyrażenie to nawiązuje do rozumienia poszczególnych wydarzeń z życia Jezusa i pierwotnego Kościoła jako działań historycznych, w których objawia się działanie samego Boga. Oczywiście, Bóg jest Panem całej historii.

Ale w historii Izraela i historii Chrystusa i Kościoła chrześcijańskiego w Nowym Testamencie Bóg objawia się w tej historii. Wiara chrześcijańska skierowana jest ku Bogu, który na scenie dziejów objawił się jako Zbawiciel. Takie rozumienie wiary bywa porównywane z poglądem egzystencjalistycznym, według którego wiara jest w istocie niezależna od faktów historycznych.

Cóż, powiedziano nam, że nie ma znaczenia, czy te rzeczy się wydarzyły, czy nie, są one zapisane, być może jakaś prawda historyczna, ale także pewne elementy mitologiczne. Nie jest ważne. Najważniejsze jest przesłanie, jakie niosą.

Co do tego, wraz z Marshalllem stwierdzamy, że się mylimy. Powiedzieć, że było to w zasadzie przesłanie egzystencjalne, oznacza, że było to głoszenie Bożego zbawienia z niewielkim lub żadnym wsparciem historycznym i wymagające wiary i posłuszeństwa od słuchaczy. Lucidus twierdził, że przekształcił to przesłanie w raport historyczny o Jezusie i w ten sposób uczynił historię Jezusa częścią ciągłego zestawu wydarzeń w historii, który pierwotnie był końcem historii, a teraz stał się jej środkiem.

Taka jest teza książki Hansa Conzelmanna o teologii czynów. Marshall twierdzi, że jest to błędna interpretacja dowodów. Nigdy nie istniało przesłanie egzystencjalne niezależne od historii, lecz raczej taki sposób przedstawienia historii zbawienia, jaki zaproponował Łukasz, był pierwotnym rozumieniem chrześcijaństwa.

Przeciwstawienie podejścia historycznego i egzystencjalistycznego do zbawienia prowadzi do fałszywej antytezy. Prawda jest raczej taka, że fakty historyczne, w których Bóg był widziany jako aktywny, wymagają egzystencjalnej odpowiedzi w postaci zaangażowania i posłuszeństwa Bogu. Poza tymi faktami historycznymi nie może być żadnej podstawy wiary.

Nie oznacza to, że wiara chrześcijańska jest wiarą w pewne zdarzenia lub że wiara jest możliwa tylko wtedy, gdy można udowodnić, że pewne zdarzenia miały miejsce i były dziełem Boga. Oznacza to, że jeśli zaprzecza się prawdziwości wydarzeń, nie ma podstaw do wiary. Dzieje Apostolskie 15:17, 1 Koryntian, przepraszam, 1 Koryntian 15:17.

Jeśli Chrystus nie zmartwychwstał, twoja wiara jest daremna i nadal tkwisz w swoich grzechach. 1 Koryntian 15:17. Pan użył dwóch rzeczy, aby przyciągnąć mnie do siebie jako 21-latkę, któremu na słowo Boże wskazał pobożny człowiek, z którym pracowałem latem, gdy szedłem do college'u, przez pobożnego człowieka, który był pójście do seminarium.

Jedną z nich była nauka o Trójcy zawarta w Pawle. Widziałem to wszędzie i powiedziałem, co za głupota wymyślać coś takiego. Nie, taki musi być zawsze żywy Bóg, ponieważ jest to tajemnicze i wynalezienie czegoś takiego byłoby przeszkodą.

Nie, Bóg zawsze był Trójcą Świętą, a zwłaszcza Paweł wielokrotnie to objawia w podłożu tego, co pisze. Nawet nie skupia się na Trójcy, ale jego listy są trynitarne. Inną rzeczą, która naprawdę Bóg użył, aby ukłuć moje serce, była uczciwość z 1 Koryntian 15, gdzie apostoł mówi, że gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, to wszystko by się wydarzyło.

Jesteśmy fałszywymi świadkami Chrystusa. Jesteśmy bandą głupców, którzy poświęcają swoje życie przesłaniu, które jest tylko bajką i to, co właśnie zacytował Marshall, głoszenie jest daremne, wasza wiara jest daremna, wasza wiara jest daremna, jeśli Chrystus nie zmartwychwstał, a wy wciąż żyjecie w twoich grzechach. Oczywiście zaraz potem, w 1 Liście do Koryntian 15, myślę, że jest to werset 20, mówi Paweł, ale Chrystus zmartwychwstał, pierworodny z umarłych, i porównuje go do Adama itd., argumentując, że zmartwychwstanie Jezusa jest podstawą o zmartwychwstanie ludu Bożego, które jest ostateczną nadzieją chrześcijańską.

Historia jest ważna. Teologia Biblii opiera się na Bogu, Bogu żywym działającym w historii. Jak Carl Henry powiedział wiele lat temu, jest Bogiem, który działa i jest także Bogiem, który mówi, a jego objawienie jest objawieniem w postaci czynu i słowa.

Bóg działa w wyjściu, w zmartwychwstaniu Jezusa, w wylaniu ducha Pięćdziesiątnicy i przemawia, aby objaśnić swoje czyny. Należy zwrócić uwagę na kilka ważnych

aspektów tej podstawowej kwestii. Po pierwsze, wydarzenia zapisane w Dziejach Apostolskich postrzegane są jako spowodowane wolą i zamierzeniem Boga.

Historia śmierci i zmartwychwstania Jezusa jest najbardziej oczywistym przykładem wydarzenia, które wywodzi się z cytatu o określonym planie i przewidywaniu Boga, Dz 2, 23. To samo dotyczy wydarzeń z życia kościoła. Zatem sugeruje się na przykład, że sprzeciw, jakiego doświadczył Kościół, miał ten sam charakter, co przepowiedziany przez Boga sprzeciw wobec Jezusa (Dzieje Apostolskie 4:27 do 29).

Z tego wynika po drugie, że życie Kościoła uważano za wypełniające Pismo Święte. Proroctwa Starego Testamentu regulują bieg historii Kościoła, wylanie ducha i głoszenie zbawienia, Dzieje Apostolskie 2:17 do 21. Misja wśród pogan, Dzieje Apostolskie 13:47 i ich włączenie do Kościoła, Dzieje Apostolskie 15:16 do 18 i odmowa Żydów jako całości, aby odpowiedzieć na ewangelię, Dzieje Apostolskie 28:25 do 27.

Po trzecie, życiem Kościoła kierował Bóg w kluczowych momentach. Czasami duch kierował kościołem, co ma robić, 13 do 15, 28:16, 6. Innym razem aniołowie rozmawiali z chrześcijańskimi misjonarzami, 5:19 i 20:8, 26, 27: 23, lub przesłania były przekazywane za pośrednictwem prorocy, 11:28, 20:11 i 12. Czasami sam Pan ukazywał się swoim sługom, 18:9 i 23:11.

Po czwarte, moc Boża objawiała się w znakach i cudach dokonywanych w imieniu Jezusa. Dzieje Apostolskie 3, 16 i 14, 3. W rezultacie można powiedzieć, że dzieło misji chrześcijańskiej jest wykonywane przez Boga. Jeśli chodzi o nierozdzielność historii i teologii zarówno w Łukaszu, jak i w Dziejach Apostolskich, ale jeśli chodzi o Dzieje Apostolskie, Marshall właśnie podkreślił cztery punkty.

Wydarzenia opisane w Dziejach Apostolskich są spowodowane wolą i zamierzeniem Boga. Po drugie, są one wypełnieniem Pisma Świętego. Po trzecie, Bóg kieruje życiem Kościoła na różne sposoby.

Po czwarte, czasami wraz z przesłaniem apostolskim przynosi znaki i cuda. Po drugie, misja i przesłanie. Dzieje Apostolskie to książka o misji.

Nie jest niesprawiedliwe traktowanie Dziejów Apostolskich 1:8 jako podsumowania jego treści. Będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i Samarii, i aż po krańce ziemi. Zamknij cytat.

Celem Kościoła chrześcijańskiego było świadczanie o Jezusie. Było to w szczególnym sensie zadanie 12, którzy byli z Jezusem podczas jego ziemskiej posługi i widzieli, jak powstał z martwych, rozdział 1, wersety 21 i 22, i dlatego byli szczególnie wyposażeni, aby świadczyć o Jezusie Izrael. Jednak zadanie to nie ograniczało się do 12.

I wielu innych chrześcijan wzięło udział w ewangelizacji. Przesłanie, które zostało ogłoszone, jest objaśnione w szeregu przemówień publicznych rozsianych po całej książce. Ogólnie rzecz biorąc, dotyczyło to faktu, że Jezus, który został wskrzeszony przez Boga po tym, jak został uśmiercony przez Żydów, został ogłoszony żydowskim Mesjaszem i Panem, a zatem źródłem zbawienia.

To przez Niego ludzie otrzymali odpuszczenie grzechów. I to od niego dar ducha zstąpił na Kościół. Dzieje Apostolskie nie wyjaśniają, w jaki sposób Jezus działał jako Zbawiciel.

Nie ma bardzo ścisłego związku między jego śmiercią a możliwością zbawienia, z wyjątkiem Dziejów Apostolskich 20:28. Odnosi się raczej wrażenie, że Jezus na mocy zmartwychwstania i wywyższenia przez Ojca otrzymał władzę udzielania zbawienia i dokonywania swoich potężnych dzieł w Kościele. Zatem to zmartwychwstanie i wywyższenie Jezusa znajduje się w centrum przepowiadania zawartego w Dziejach Apostolskich.

Błogosławieństwa związane ze zbawieniem podsumowane są jako odpuszczenie grzechów i dar ducha. To drugie objawiało się w doświadczeniach radości i mocy duchowej. Dzieje Apostolskie niewiele mówią o doświadczeniu zjednoczenia Pawła z Chrystusem.

Można by pokusić się o założenie, że religia Łukasza jest mniej mistyczna. Bardziej słuszne byłoby stwierdzenie, że Łukasz opisuje to samo podstawowe doświadczenie chrześcijańskie co Paweł, używając innej terminologii. Miejsce poświęcone modlitwie i podziałom w Dziejach Apostolskich, a także doświadczeniom charyzmatycznym, takim jak mówienie językami i prorokowanie, wskazuje, że w tej księdze jest prawdziwy i głęboki element komunii z Bogiem.

Co więcej, choć nie jest to wyjaśnione w nawróceniu Saula, który stał się Pawłem, kiedy Jezus mówi: „Dlaczego mnie prześladowacie?” Jezus przyjmuje naukę o jedności z Chrystusem. Prześladowając Jezusa, prześladowając chrześcijan, Paweł prześladował ich Pana, z którym byli tak złączeni, że dotknięcie jednego oznaczało dotknięcie drugiego. Główny wątek Dziejów Apostolskich dotyczy rozpowszechniania przesłania.

Rozpoczyna się od istnienia małej grupy wyznawców ziemskiego Jezusa zgromadzonych w Jerozolimie i opisuje, jak pod wpływem daru ducha stali się świadkami Jezusa i gromadzili coraz większą liczbę nawróconych. Początkowe rozdziały opisują rozwój i konsolidację grupy w Jerozolimie. Od rozdziału szóstego jesteśmy świadomi poszerzania horyzontów.

Wielu księży nawraca się, a jednocześnie świadectwo chrześcijańskie dociera do różnych synagog związanych z rozproszeniem Żydów w Jerozolimie. Ponieważ

prześladowania doprowadziły do ucieczki wielu chrześcijan z Jerozolimy, orędzie zaczęło się rozprzestrzeniać na szerszym obszarze Judei, a następnie zrobiło zdecydowany krok naprzód wraz z nawróceniem niektórych Samarytan, a nawet podróżnika z Etiopii. W połowie rozdziału dziewiątego autor może już mówić o „kościelach w całej Judei, Galilei i Samarii”.

Jednak wraz z włączeniem Samarii uczyniono pierwszy ważny krok w kierunku ludzi, którzy nie byli w pełni Żydami. Wkrótce potem różne wydarzenia przekonały Kościół, że został powołany do niesienia dobrej nowiny nie-Żydom. Początkowo kontakty dotyczyły pogan, którzy już czcili Boga w synagogach, ale wkrótce przesłanie przyciągnęło także innych pogan.

Gdy Kościół został już mocno zadomowiony w Antiochii, misja pogan stała się ustaloną polityką. A z Antiochii miała miejsce celowa, zorganizowana misja. Gdyby Piotr był wiodącą postacią w początkach Kościoła w Jerozolimie, prowadząc go od jego początków do punktu, w którym rozpoznał, że ewangelia jest przeznaczona dla pogan.

Paweł odgrywa więc wiodącą rolę w rozwoju misji z Antiochii. Druga część Dziejów Apostolskich to w istocie historia tego, jak Paweł, we współpracy z innymi ewangelistami, przystąpił do zakładania kościołów w Azji Mniejszej i Grecji. W ten sposób w rozdziale 20 ewangelia została skutecznie ogłoszona w całym świecie wschodnio-środkowomorskim.

Paweł może mówić tak, jakby jego dzieło zostało dokończony. Ale tak naprawdę jesteśmy dopiero w rozdziale 20. A przed nami jeszcze około jednej czwartej książki.

Mamy relację o tym, jak Paweł wrócił z podróży do Jerozolimy i został aresztowany na podstawie sfinansowanego oskarżenia. Fabuła opisuje jego liczne wystąpienia pomiędzy dworami i namiestnikami, podczas których broni się zarówno przed Żydami, jak i Rzymianami, protestując przeciwko swojej niewinności i w efekcie potwierdzając ją przez władze rzymskie. Wreszcie mamy dość obszerną relację z jego podróży do Rzymu.

W szerokim znaczeniu można powiedzieć, że celem tej relacji jest ukazanie, jak ewangelia w osobie Pawła dotarła do Rzymu. Jasne jest jednak, że historia z Dziejów Apostolskich, która rozpoczyna się jako historia ekspansji misyjnej, ma także inne cele. Musimy zadać sobie pytanie, czy w Dziejach Apostolskich znajduje się miejsce na inne elementy teologiczne.

W następnym wykładzie rzeczywiście przekonamy się, że odpowiedź na to pytanie jest pozytywna. Następnie zaczniemy badać niektóre inne elementy teologiczne występujące w Dziejach Apostolskich.

Takie jest nauczanie dr Roberta A. Petersona na temat teologii Dziejów św. Łukasza.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Dziejów św. Łukasza. To jest sesja 17, Peterson, Kościół w Dziejach Apostolskich, część 4, Paweł w więzieniu, Ale Ewangelia. Ja, Howard Marshall, 1) Boży cel w historii, 2) Misja i przestanie.